

ční

poté co jsi zemřela
ve svém pokoji
vytrhli dveře z pantů
a teď to ční

tolik to ční
že lidé chodí okolo
a zastavují

otvor tak nepříčetně velký
není možno vejít

Brno 2014

© Jonáš Zbořil, 2013

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2013, 2014 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-195-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-196-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-197-2 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-198-9 (Formát MobiPocket)

JONÁŠ ZBOŘIL **PODOLÍ**

~ ~

*dětství je nevinný
jak vnitrobloky
schováváš se tam
různě
v křovích*

*v louži do dáli se plaví lodě včerejška
rodiče stojí a hlídají
jen jakoby
zády k tobě*

černý most

nebyl tu nikdo kdo by si všiml

na nový rok
ulice se propadly zas o trochu níž
daleko v centru se prohání poe
a rabuje obchodní domy

pojď dál a dej si čaj
v plících je bez tebe
moc místa

dopoledne snad bylo trochu světla
nebyl tu nikdo
kdo by si všiml

smyl jsem
tvoje poslední dotyky z kůže
plynoměr začal cvakat
tajné vzkazy
uprostřed města je druhé město
složené z trubek
stínů
a z prachu
a s prsty s bříšky z plynoměřů
zkoumá vnitřky koupelen
do bytů s přebytky dechu
druhé nepřítomné osoby
klade vajíčka malých smítek
trubek
a tmy

pražského povstání

můj spolužák se zbláznil

domy u pražského povstání
jeden druhého čenichají –

voní to kamením

a ještě trochu cítí
úzký rovný strach

ve sklepech se schovávají choří

z průčelí jim hrozí lvi

poté co jsi zemřela
ve svém pokoji
vytrhli dveře z pantů
a teď to čnĭ

tolik to čnĭ
že lidé chodĭ okolo
a zastavujĭ

otvor tak nepřĭčetnĕ velký

nenĭ možno vejĭt

~ ~ ~

v některých krabicích jsou portály

v některých krabicích se přímky času
zkroutily do sebe a důsledkem
prudkého ohybu praskají

je pochopitelné
že v takových krabicích
budete mít ruce od krve
ponoříte-li se pro nějakou kořist

nacházím klarinet
přetržený na tři kusy
s klapkami v posmrtné křeči

mámin diář
z roku 85

diapozitiv

strýcové tak drze mladí
že jejich příběh dostal kuráž
a pere se s mým

